

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: I Nød og Fare.

Citation: Richardt, Chr.: "I Nød og Fare.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 168. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-workid74812/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

vi er kun nogle Spurve smaa,
og Fjenden er en Glente;
vor Nabo bag det salte Sund
kun sagte rører Trommen;
vor Gjenbo, med de mange Puud,
slaar højst et Slag paa Lommen.

Men vogt Dig, Røver! Er maaskee
vor Tid og Stund ej inde:
Om Gud saa vil, Du skal faae see,
endnu Du har en Fjende!
Og lad der være langt til Havn;
og Vejen tung og blodig, —
vort Flag er gammelt som vort Navn,
og Armen ung og modig!

I Nød og Fare.

(Kirkekantate — Under Dybbølskansernes Belejring.)

I.

Der er en Lidelsernes Skaal,
vi Mennesker skal tømme;
kun Herren veed det rette Maal
for vore Taarestrømme.
Skyd ikke Kalken fra din Mund,
tag den med Tro og tøm den kun;
thi Trøstens Billed paa dens Bund
har Lys som Barnets Drømme.

I som værne
glad og gierne
Hjem og Arne, Lov og Land;
som i Taage
trofast vaage
paa den nattekolde Strand;
Dag og Nat ved Farens Elv,
Dør om Dør med Døden selv,
Kraft i Eder fra det Høje!
Sejr i Haand og Sejr i Øje!

I, som længes,
indestænges
ene med de dybe Savn;
I, som vente
angstbespændte
Bud fra Slaget om et Navn; -
løs for Længslen i et Suk,
lad ej fryse Taarens Dugg,
lær at bie, lær at bede!
Da er Trøstens Engel rede.

I, som segned,
blødt, blegned,
midt i Kampens Kuglehvin,
som derude
fik til Pude
Vintermarkens hvide Lin;
sover sødt i Danmarks Jord,
hvor Violen stille groer;
Gud har lukket Eders Øje,
Fred med Eder fra det Høje!

II.

Hellige Gud!
Os og vor Fjende
Gav Du ihænde
de selvsamme Bud;
lad da i Slaget
Domsordet ramme,
gjør under Braget
Løgnen tilskamme,
hellige Gud!

Der er saa Lidt af Kjærlighed
paa denne kolde Jord,
hvor Du har villet saae til Fred,
Blodaxet villigt gror;
vi selv har nok at luge bort,
maa bæve for din Dom —
men hvad fra Arilds Tid var Vort,
det maa vi værne om.

Du gav os dette skønne Land,
hvor Vaaren er saa lys,
som skræmmer ej med Ørkensand
og ej med Afgrundsgys,
som lokker ind alt fremmed Frø
og Fremmedes Begjær —
den Rugmark i den blanke Sø,
den er vel Kampen værd.

Du gav os dette jevne Maal,
i Svulmekraft et Hav,
saa giv os Styrke, giv os Staal
til Værn om hvad Du gav!
Og styrk os i al Livets Kamp,
saa vi med Dig bestaa
mod Fjenden hist i Røg og Damp,
mod ham i Hjertets Vraa!

Vældige Gud,
vor og vor Fjendes,
o lad det kjendes,
med Dig vi drog ud!
O lad det dages!
O lad det mærkes,
meer end de Stærkes
er Du de Svages
vældige Gud!

Ved Foraarets Komme.

(Maj 1864.)

Smaafuglene, de synge
i jublende Klynge,